

SPACING / RAZMICANJE

naming IT war imenovati TO ratom

UČITELJI NEZNALICA I NJEGOVI KOMITETI, BILTEN BR. 4 NOVEMBAR 2011.

Bolonjska reforma ili opelo univerzitetu? (NEO)LIBERALNI KAPITALIZAM VS. KAPITALNI LIBERALIZAM AKADEMSKE ZAJEDNICE

Dragomir Olujić Oluja

Ovaj članak prvi put je objavljen u Biltenu br.3, ali je zbog tehničke greške bio izostavljen zaključni pasus. Izvinjavamo se autoru i, stoga, u ovom broju štampamo celokupan članak.

Bolonjska deklaracija, i s njom povezan Bolonjski proces, neslužbeni je, iako široko prihvaćen, naziv dokumenta Evropski prostor visokog obrazovanja, koji su 29 evropskih ministara obrazovanja potpisali 1999. godine u Bolonji. U 2010. okončanoj i dosad najvećoj reformi visokog školstva ikad provedenoj, a zasnovanoj navodno na sistemu lako prepoznatljivih i uporedivih akademskih i stručnih studija kako bi se podstakli zapošljavanje evropskih građana i međunarodna konkurentnost evropskog visokog obrazovanja,

povećanju efikasnosti studiranja, kao i funkcionalnom i pravnom integriranju univerziteta u akademske i naučno-istraživačke celine, bilo je uključeno više od četiri hiljade univerziteta sa 12 miliona studenata u celoj Evropi. Zajednički sistem visokog obrazovanja uveo je, između ostalog, i međusobno priznate diplome na celom evropskom prostoru i mogućnost prohodnosti – kako studenata, tako i nastavnika, istraživača i profesora – kroz domaće i strane univerzitete, te jedinstveni sistem vrednovanja, odnosno (procenjanja) studentskog rada.

U Srbiji se početkom 2003. krenulo u evropeizaciju visokog školstva – bez većih priprema, ali uz oštre kritike – od gotovog teksta prednacta zakona, iza kojeg je stajala tadašnja pomoćnica ministra prosvete Slobodanka Turajlić (u tome je i „tajna“ njenog današnjeg ponašanja i optuživanja studenata u blokadi). Mnogima je i tada bilo jasno da loše polazne osnove ne mogu dati dobar rezultat: zakon neće dovesti do napretka nego, naprotiv, do snižavanja nivoa znanja potrebnog za sticanje univerzitetske diploma i raskoraka

između zaštite tradicije i podsticanja razvoja visokog obrazovanja...

Studenti su masovno već Blokadom Univerziteta u Beogradu 2006. godine i pojedinačnim i/ili grupnim blokadama fakulteta narednih godina, naravno i ovom ovogodišnjom blokadom Filozofskog i Filološkog fakulteta u Beogradu, pokazali drugu stranu „bolonjske reforme“ u Srbiji, ja bih rekao upravo ono što je bila stvarna namerna tvoraca evropskog sistema obrazovanja“. Naime, ovakva reforma je i zamišljena, ne samo u Srbiji, kao jedno od sredstava proširene reprodukcije jednog određenog, kapitalističkog tipa društva, tačnije produkcije odgovarajuće strukture moći i (samo) reprodukcije upravljačke elite!

Prvi put u 900-godišnjoj istoriji visokog školstva protiv institucije univerziteta zaverio se čitav savez evropskih država i prvi put se dogodilo da su politički vlastodršci otvoreno podređili univerzitet „tržištu rada“, kapitalu. Studijski proces se tretira kao „produksijski proces“, u kojem su studenti „sirovinski“, a diplomanti „konačan humani produkt“ s „dodatnom vrednošću“

– trošak za taj „produksijski proces“ treba biti što manji, pa otuda skolarine, a „mobilnost studenata“ postaje „mobilnost buduće radne snage“. Stoga nije nimalo slučajno što se sad u visokom školstvu sve više upotrebljava utilitarni rečnik ekonomije i kapitala: dobra praksa, odušnost, standardizacija, fleksibilnost, privlačnost, akreditacija, orijentiranost na tržište, strateško učestvovanje, outsourcing, menadžment, kompetencija i kompeticija, optimizacija itd., a sve one akademske i humanističke vrednosti, čiji je još u Renesansini doba na univerzitetima: slobodomisaoštvo, ljudska prava, ljubav, drugarstvo i prijateljstvo, poznavanje istorije, borba za mir u svetu, borba za razumevanje, solidarnost, prijateljstvo, saradnja i saučesće, jednakost, bratstvo, sloboda, autonomija... izbačene su van.

Parole: „Znanje je javno dobro, nije roba!“ „Hoćemo besplatno školstvo!“ „Vratimo autonomiju obrazovnom, istraživačkom i naučnom radu!“ „Saradnja, a ne takmičenje!“ i slično studentski su odgovor na krizu sistema visokog školstva kao dela globalne

krize kapitalizma. Juče su se studentima pridružili umetnici, danas će malinari, sutra radnici... A preokusať? Univerzitet profesorima i studentima, zemlja seljacima, fabrike radnicima, država građanima... I, s padom „velikog“ sistema pada i „mali“ – „bolonjski“!

ČITAJUĆA GRUPA „KRATAK KURS ISTORIJE MISLENJA U JUGOSLAVIJI“ Druga sesija

Prisutni: Jadranka Ogrist, Jevđenja Dokić, Dragomir Olujić, Radonja Leposavić i Branimir Stojanović

Sesija je počela ekstenzivnim čitanjem teksta Šta misliš Filozof: Mišljenje i htenje, Milana Kangrgje, 1964. iz prvog broja časopisa Praxisa. Tekst je pročitao Dragomir Olujić i ukratko obrazložio da za njega tekst ima vrednost pošto tematizuje odnos mišljenja i htenja, odnosno Kangrginu tezu da ne postoji mišljenje radi mišljenja, mišljenje je uvek mišljenje odnosa mišljenja prema svetu, dakle vrlo je zainteresovan za svet. Radonja Leposavić je postavio pitanje moderatoru šta on kao psihoanalitičar misli, da li Kangrga hoće da kaže da je svako mišljenje racionalizacija? Moderator je najpre rekao da format čitajuće grupe ne podrazumeva pitanja moderatoru nego da je svrha čitajuće grupe da svaki član sasvim spontano kaže šta misli o temi o kojoj se razgovara. Moderator je odgovorio da je njegovo mišljenje da Kangrga poistovećuje mišljenje i samosvest i da je to centralni problem Kangrgine pozicije, ako hoćemo i čitave Praksis filozofije da oni ne znaju za nesvesno,

a samim tim ni za rascep koji je konstitutivan za subjekt. Naime, misao nije transparentnija samoj sebi, misao je velikim delom nesvesna, dakle nije mesto transparentnosti svesti, nego sasvim suprotno, mesto rascepa subjekta, mesto na kome već u aktu iskazivanja mišljenja dolazi do rascepa na mišljeno i iskazano, odnosno, da mišljeno i iskazano nikad ne koincidiraju i daje to razlog i osnovni uslov procesa mišljenja.

Pošto moderator nije dobio pripremljenu grupu, većina nije pročitala tekst Uvoda u Etički problem u delu Karla Marksa, tako da je ostatak diskusije prošao u slobodnom asociranju o Kangrgi i Praxisu.

Zbog puta moderatora sledeća čitajuća grupa zakazana je za 15. novembar u 19 časova, a svi zainteresovani tekst Uvoda u Etički problem u delu Karla Marksa, koji će opet biti predmet rada čitajuće grupe, mogu da nađu na www.uciteljeznalica.com ili u prostoru biblioteke arhiva Učitelji neznanica i njegovi komiteti, Birčaninova 21.

NOVI RADNIČKI POKRET (drugi deo)

Pokret za slobodu i Koordinacioni odbor radničkih protesta

„Ravanica“, Čuprija Sve vlade nakon 2000. godine prihvatile su politiku privatizacije po kojoj je najvažnije da se nekadašnja društvena preduzeća što pre prodaju privatnim investitorima, bez ikakve brige o tome da li će privatizacija omogućiti opstanak i razvoj proizvodnje. Na ovaj način, industrija je postala poligon za finansijske spekulacije, i način da se

jeftino dođe do atraktivnih nekretnosti. U mnogim gradovima širom Srbije, nekadašnja industrija je u potpunosti uništena. U Čupriji, konditorska industrija „Ravanica“ je jedina fabrika koja još uvek radi. „Ravanica“ je još uvek društveno preduzeće, čiji radnici se ne opiru privatizaciji, kao što to Agencija za privatizaciju pokušava da predstavi u svojim saopštenjima. Suočeni sa propadanjem privrede u svom gradu i čitavoj zemlji zbog neodgovornosti države u prodaji preduzeća, radnici „Ravanice“ se opiru stavu Agencije koji im je više puta stavljen do znanja – da državu ne zanima ko će kupiti preduzeće u privatizaciji i kako će se budući vlasnik ponašati nakon prodaje.

Generalni štrajk u „Ravanici“ počeo je 17. avgusta ove godine, zbog odluke Agencije za privatizaciju da izdvoji generalnog direktora Milutina Vasića, umesto njega postavi Slavoljuba Popovića i sprovede privatizaciju. Vasića je na čelo „Ravanice“ imenovala Vlada 2003. godine. Do juna 2009. je udvostručio proizvodnju u fabrici. Popović je prihvatio poslove oko pripreme preduzeća za privatizaciju prethodno obavio u nekada uspešnoj „Paraćinici“, tako da je sasvim jasno zbog čega ga je Agencija postavila za direktora. „Ravanice“ u godini za koju je najavljena likvidacija svih društvenih preduzeća koja ne očekuju privatizaciju. Zbog toga su radnici poslednje fabrike u Čupriji koja još uvek radi, i koja redovno isplaćuje zarade u prosečnoj visini od 27.000 dinara, odučili da spreče ulazak nove uprave, zahvaljujući od Agencije da ne pokušava da ih privatizuje na silu, da stavi van snage odluku o razrešenju Milutina Vasića i da odustane od im-

enovanja Slavoljuba Popovića i novog predsednika Upravnog odbora Vuka Perića.

Već sutradan, 18. avgusta, Agencija je objavila opširno saopštenje u kom se između ostalog kaže: „Dosadašnjim postupanjem rukovodstva, i njihovom nesaradnjom sa državnim organima, preduzeće je uvedeno u rizik da nad njim bude otvoren postupak prinudne likvidacije, čime bi zaposleni u DP Ravanica ostali kako bez posla, tako kao i bez 30% akcija koje im po zakonu pripadaju. Rukovodstvo se praktično već godinama, bez ikakvih posledica, ponaša kao da je ono stoprocentni vlasnik kapitala preduzeća, a štetu od toga trpe budžet Republike Srbije kao i svi zaposleni i bivši zaposleni koji bi u postupku privatizacije ostvarivali svoja prava koja potiču iz 70%, odnosno 30% vrednosti kapitala preduzeća.“ Zrenjaninški „Šinvoš“ je samo najpoznatiji primer nekada uspešnog preduzeća koje je likvidirano zbog malverziranja kupca i nezakonitog rada Agencije za privatizaciju prilikom kontrole izvršenja ugovornih obaveza. Radnici Šinvoša su ostali i bez posla i bez akcija krivicom službenika Agencije za privatizaciju, koji su kupcu dozvolili da preko svojih fantomskih firmi namerno izabave bezvinski poverljiv. S druge strane, javnosti nije poznat ni jedan slučaj preduzeća privatizovanog po Zakonu o privatizaciji iz 2001. godine u kom su mali akcionari imali ikakvu korist od „30% akcija koje im po zakonu pripadaju“, da uspešni da prodaju svoje akcije po realnoj ceni, ili da ostvare pravo na dividendu. Naprotiv, država im je pre dve godine čak sama ponudila da se odreknu „bezzrednih“

hartija od vrednosti, i zamene ih besplatnim akcijama javnih preduzeća. Međutim, uve 2009. godine, Agencija za privatizaciju se obraća javnosti ka da se za prethodnih osam godina ništa nije desilo.

Štrajk u „Ravanici“ je izazvao potrebe i u lokalnoj vlasti Čuprije. Iz vladajuće koalicije koju čine stranke okupljene oko SPS, DS i G17+, zahteva štrajkačka su početkom septembra podržali samo SPS, PUPS i DS, ali zajedno sa opozicionim SRS, JSS i GG „Ravanica“ (grupa građana koju su osnovali radnici „Ravanice“ i koja je u lokalnom parlamentu zastupljena sa 5 odbornika), tako da je uz radnike stalo 25 od ukupno 37 odbornika. Odbornici DS i G17+ ocenili su da je njihova lista prioriteta „drugacija od koalicije okupljene oko SPS. Oni žele da opština podrži štrajk u Ravanici, a mi smatramo da je tako učinjen niz nepravilnosti i dajemo apsolutnu podršku merama koje Vlada Srbije i Agencija za privatizaciju pokušavaju da sprovedu u tom preduzeću, kako bi se ono privatizovalo.“ („Glas javnosti“, 1. septembar 2009., „Puklo oko štrajka“).

Solidarnost i istrajnost u zaštiti zajedničkog interesa su se i u „Ravanici“ pokazale uspešnije. I pored pritiska na članice štrajkačkog odbora, saslušanja u policiji i pretjni krivičnih prijaviama, štrajk nije slomljen, tako da je Vlada sredinom septembra odustala od spornih kadrovnih rešenja. Ipak, kao i u „Zastavi elektro“ i „Jugoremediju“, pobeđa u „Ravanici“ je trenutna i nesigurna, jer politika privatizacije u Srbiji nema odgovor na pitanje kako svoji interese mogu da zaštite oni koji su vezani za opstanak i razvoj proizvodnje; radnici, mali akcionari, lokalna

zajednica.

„Srbolek“, Beograd

U jednoj od najvećih afera u trgovanju akcijama u Srbiji, Jovica Stefanović-Nini je uz pomoć Miodraga Kostića 2005. godine sabotirao ponudu bugarske kompanije „Sofarma“ za preuzimanje „Srboleka“, i došao do većinskog paketa akcija najstarije farmaceutske kuće u Srbiji. Naime, pošto Stefanović po zakonu nije smeo da kupi više od 25% akcija „Srboleka“ u trenutku dok su se akcionari odlučivali za „Sofarminu“ ponudu, u kupovinu se uključio Kostić, preko svojih firmi „MK Komerc“ i „M&V Investments“, shvativši da se sprema prevara, radnici i udruženje malih akcionara „Srboleka“ sazivaju konferenciju za štampu na kojoj izjavljuju: „Akcije Srboleka na berzi kupuje vlasnik Jugoremedije, preko povezanih lica. On planira da kupi samo 50 odsto – kontrolni paket i da smanji delatnost Srboleka, bez ikakvih investicija. Ostale akcije tada će biti bezvredne. Zato apelujemo na akcionare, i Akcijski fond, da ne prodaju akcije preko berze, već da ih deponuju na račun Sofarme i podrže tu ponudu.“ („Danias“, 28. novembar 2005., „Ne želimo da doživimo sudbinu Jugoremedije“)

Akcijski fond ipak iznosi akcije na berzu. Stigavši do 46% vlasništva zahvaljujući Akcijskom fondu, Stefanović i Kostić vrše pritisak na Upravni odbor da smeni direktora, postavljaju svoje čoveka i objavljuju pobeđu. Pošto je akcionarima postala jasna poruka na čijoj je strani država, većina prodaje akcije na berzi plašeći se da će u protivnom ostati bez zarade, pa ponuda „Sofarme“ ne uspeva. U narednih nekoliko dana, bugarska kompanija pokušava da objasni

javnosti i vlastima u Srbiji da je prevarena i da su povezana lica zloupotrebila proceduru, međutim ubrzo dižu ruke. Nakon što se prašina slegla, maja 2006. godine Kostić prenosi na Stefanovića svoje akcije „Srboleka“, čime ovaj stiče ukupno 49%. Na zahtev malih akcionara koji nisu prodali akcije novembra 2005. godine, Komisija za hartije od vrednosti utvrđuje da je ovom transakcijom prekršen zakon o preuzimanju akcionarskih društava, i nalaže Stefanoviću da proda akcije koje je kupio od Kostića. Međutim, iako je u međuvremenu postalo jasno da je Kostić kupovao akcije „Srboleka“ samo da bi pomogao Stefanoviću da spreči preuzimanje, nije pokrenut postupak u kom bi se utvrdile ove činjenice i kaznilo krivi. Stefanović je izvršio nalog Komisije za hartije od vrednosti i decembra 2007. godine prodao akcije koje je kupio od Kostića, ovog puta firmi „Invej“ Predraga Rankovića-Peconića.

„Srbolek“ je danas na ivici propasti. Investicija u usklađivanje proizvodnje sa GMP standardima nije ni počela, niti vlasnik planira da je sprovede, a račun preduzeća je blokiran. Broj zaposlenih je od 2005. godine sa 380 pao na 245. Radnici su tokom ove godine u dva navrata štrajkom iznudili isplatu zarada i pokretanje proizvodnje, a Trgovni sud u Beogradu je na zahtev malih akcionara „Srboleka“ 14. septembra doneo rešenje kojim se preduzeću nalaže da odredi redovnu godišnju skupštinu, koju Stefanović već mesecima izbegava da održi. Razlog za to može biti opasnost da se ostali vlasnici „Srboleka“, koji zajedno imaju 51% akcija, udruže i preuzmu kontrolu nad preduzećem. Prethodnih godina, radnici-akcionari,

u čijem posedu se još uvek nalazi 21% akcija, u više navrata su pokušavali da zajedno sa ostalim malim akcionarima (razni investicioni fondovi, sitni privatnici i sl.) postavne novu upravu, ali u „spoljni“ akcionari uglavnom izbegavali da se uključe u sukob između Stefanovića i radnika. Međutim, kako je preduzeće iz godine u godinu iskaživalo sve veće gubitke, krug akcionara nezadovoljnih menadžmentom počeo je da se širi i van kruga fabrike.

„Trudbenik gradnja“, Beograd

Kombinat montažne gradnje „Trudbenik“ stavljen je u likvidaciju 2005. godine na restrukturiranje, koje je izvršeno tako što je preduzeće svu svoju imovinu prenelo na novu firmu, d.o.o. „Trudbenik gradnja“, a zatim je tu firmu prodalo na aukciji marta 2008. godine „Monteri“ d.o.o. iz Beograda, čiji je vlasnik visoki funkcioner Demokratske stranke Dragan Kopčalić. Umesto da obezbedi kontinuitet proizvodnje u „Trudbeniku“, Kopčalić je na „Trudbenikovu“ zemljištu u Krnjači, na dunavskoj obali odmah naspram Miškovićevoj i Bekove Luke „Begrad“, započeo gradnju nelegalnog objekta, u surbetu legalizaciji koju priprema Vlada Srbije. Za samo godinu dana, broj radnika u „Trudbeniku“ je pao sa 497 na 147 (istina, nisu svi ostali bez posla – 130 radnika je ustupljeno „Monteri“ na godinu dana, ali se njima sada preti otkazima ukoliko u „Monteri“ ne pređu za stalno), a poslovi su potpuno zamrli. Između ostalog, 27 radnika dobilo je otkaze zbog toga što nisu pristali da se isele iz „Trudbenikovog“ samačkog hotela u Ulici Jurijeva Gagarina, jednom od nekretnina sa kojima gazda ima veće planove. Stanari samačkog hotela

koji još uvek nisu dobili otkaze svejedno žive bez ikakvih prihoda, jer im goda svakog meseca od ličnog dohotka izdaja kiriju u visini cele plate.

„Trudbenik“ je samo jedan primer uobičajene prakse u srpskoj privatizaciji da se preduzeće koje u svom vlasništvu ima vredne nekretnine proda jeftino pod izgovorom finansijske dubioze, a da novi vlasnik potom ugasi proizvodnju, ostavi radnike bez posla i uđe u posao sa nekretninama. Povrh svega, ugovor o prodaji „Trudbenik gradnje“ nije potpisala Agencija za privatizaciju, već je u ime UKMG „Trudbenik“, a Agencija se u Ugovoru navodi samo kao pumonoćnik prodavca, što je v.d. direktora Agencije Vladislav Cvetković prilikom razgovora sa predstavnicima sindikata koristio kao objašnjenje zbog čega ne može da kontroliše izvršenje ugovornih obaveza. Cvetković, međutim, nije objasnio zbog čega je UKMG „Trudbenik“, koji po Uredbi o restrukturiranju bez saglasnosti Agencije nije smeo da donosi odluke koje se odnose na „sticanje, povećanje ili smanjenje učešća u kapitalu drugog subjekta“, potpisao ugovor o prodaji koju je de facto izvršio njegov „pumonoćnik“, Agencija za privatizaciju. Ma da, objašnjenje nije ni potrebno, sve je jasno iz činjenice da je Agencija

sebi pribavila birokratski izgovor da dozvoli kršenje zakona i ugovora u privatizaciji „Trudbenika“.

To rade Agencija za privatizaciju i novi vlasnici. Šta, međutim, radimo mi? Nakon ljuskog štrajka u kom su iznudili zaostale zarade, oko 140 radnika „Trudbenika“ je 24. avgusta sa tri građevinske mašine blokiralo kapiju preduzeća, zahtevajući raskid kupoprodajnog ugovora sa „Monterom“, potpisivanje kolektivnog ugovora, prestanak rasprodaje pokretne i nepokretne imovine preduzeća i povratka „Trudbenikovih“ radnika koji su ustupljeni „Monteri“.

Poste mesec dana štrajkovanja i sva-kodnevnih protesta ispred Ministarstva ekonomije, predstavnici Agencije održali su sastanke i sa štrajkačkim odborom i sa vlasnikom „Montere“, predloživši da kontrolu poštovanja ugovora izvrši nezavisna revizorska kuća koju će angažovati UKMG „Trudbenik“, kao prodavac „Trudbenik gradnje“; oko izbora revizorske kuće morate da se saglase predstavnici obe strane. I štrajkački odbor i „Mantera“ prihvatili su predlog.

Nakon postignutog sporazuma, Kopčalić se oglasio saopštenjem za javnost u kom je izneo da je u „Trudbeniku“ „na delu sindikalni terorizam

kojim se vrši pritisak na državne institucije i na samu kompaniju kako bi se otela imovina koja je pošteno plaćena“ („Beta“, 22. septembar 2009., „Vlasnici Trudbenik gradnje: Na delu sindikalni terorizam“).

Iako je od sporazuma o načinu kontrole prošlo već mesec dana, revizorska kuća još uvek nije izabrana.

***

Svetska ekonomska kriza je naterala najmoćnije države sveta da prepisuju temeljne principe na kojima počivaju njihove ekonomije, principe koji su do juče važili za oslonac stabilnosti i prosperiteta. Politički i finansijski moćnici u Srbiji još uvek brinu isključivo o očuvanju sistema na kom se temelji njihova neograničena moć, centralizovanog i korumpiranog sistema koji je već decenijama uzrok stalnih kriza i neprekidnog propadanja. Ukoliko se sami ne izborimo za svoju radna mesta, i za pravo da sami, nezavisno i odgovorno odlučujemo o svojim životima i o pitanjima od javnog interesa, vlast nam sigurno neće izaći u susret. Uspeši radničkih barbi u „Jugoremediji“, „Zastavi elektro“ i „Ravanici“, kao i oni uspeši koji nas tek očekuju, ostaće tra-

jno ugroženo ukoliko politika privatizacije ne uvaži iskustva radnika i malih akcionara kojima je pošlo za rukom da, uprkos ogroženom otporu vlasti, spreče sunovrat svojih fabrika, sačuvaju i unaprede proizvodnju. Ova iskustva nas pre svega ude da je politička odgovornost prilikom donošenja odluka važnih za privredni razvoj, mnogo više izražena na lokalnom nivou, gde su predstavnici vlasti najbliži građanima koji ih biraju. Štaviše, može se reći da je dosadašnje centralizovano odlučivanje o privatizaciji glavni razlog zbog koj je ona najvažnija, razvojna funkcija ovog procesa praktično paralisana korupcijom. Ukoliko se lokalnim samoupravama ne omogući stvarna nezavisnost, vlasništvo nad otetom imovinom, i ozbiljne nadležnosti u privredi i privatizaciji, i ukoliko se onima koji su odbranili i unapredili svoja preduzeća ne omogući da odlučuju o njihovoj budućnosti, onda od budućnosti možemo očekivati samo nove krugove kriza, sa nesagledivo tragičnim posledicama.

U Zrenjaninu, 15. oktobra 2009. godine,
Kordinacioni odbor radničkih protesta u Srbiji
(www.pokret.net)

saradnici:

POKRET ZA SLOBODU

donatori i partneri:

KULTURNI CENTAR BEOGRADA

Srpski ratni veterani
Odrani Filozofski
Odrani Filološki

Izdavač: Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Producent: Centar za kulturnu dekontaminaciju
Izvršni urednik, dizajn i prelom: Matija Medenica
Štampa: Fotokopirnica „Student“